

сжщо така, какъ учительтъ здраво го пипна за ржка, блъсна го въ срѣдата на редицата и гнѣвно завика:

— Ха тука, като не знаешъ какво правишъ!

А на другитѣ деца заповѣда:

— Ще гледате все по него и ще вардите да не направи нѣкоя пакостъ, че всички ще отговаряме!

Ходиха следъ това на много мѣста: — градини, музеи, паметници, но нищо не спрѣ вниманието на Це-кунъ. Въ душата му сякашъ бѣ паднала тъмна мъгла; и оная радостъ, изгрѣла като слънце следъ купуването на топката, сега бѣше сякашъ потъмнѣла.

Влѣзоха въ черквата Ал. Невски. Другарчетата му се вглеждаха ту въ електрическитѣ свѣщи, ту въ ико-нитѣ, ту въ шаркитѣ по стениѣ, а неговиятъ погледъ като топка подскача по лѣскавия подъ.

Ехъ, защо му не е сега топката, па да я удари по тия гладки плочици, море, ще отскочи, та ще иде чакъ у кубетата.

* * *

Бързо и неусѣтно дойде деньтъ за връщане. Де-цата нарамираха торбичкитѣ си, строиха се и тръгнаха къмъ гарата. Момчетата сж накупили гребенчета, грив-нички, обеци, а момчетата — устни музички и други играчки. Всѣки държи покупката си, гледа я, радва ѣ се, само Цекунъ е съ праздни ржце и навжсени вежди.

— Какво има тамъ, какво шушукате?

— Цекунъ вика да си му дадете топката.

— Защо? Душата ли му излиза за топката?

— Той вика, ако му я не дадете, да съберемъ пари и да купимъ друга...

— Значи, рекли сте безъ топка да си не ходите! Добре, ще ви я дамъ, защо ми е на мене, но чакъ на гарата.

Хайде сега, вървете по-скоро!

Лицата на всички момчета въ групичката на Це-кунъ свѣтнаха. Колко добъръ имъ се видѣ учительтъ!